



WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **P. W.**

oskarżonego z art. 267§3 i 4 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w 19 marca 2024r.

skargi Prokuratora Okręgowego w Szczecinie

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 15 listopada 2023r., sygn. VI Ka 222/23,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 6 marca 2023r., sygn. II K 1653/19

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Słupsku do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Oskarżony **P. W.** stanął pod zarzutem tego, że:

- w okresie od 31 grudnia 2015r. do 11 kwietnia 2017r. w D. ., C. i innych miejscach na terenie P., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania informacji, do których nie był uprawniony, posługując się urządzeniem podsłuchowym, które pozostawił w swoim mieszkaniu, położonym przy ul. [...] w D. ., w którym zamieszkiwała wówczas D. W., dokonał nieuprawnionego nagrania jej wypowiedzi i zachowania oraz wypowiedzi i zachowania osób, z którymi wyżej wymieniona kontaktowała się we wskazanym miejscu osobiście oraz telefonicznie, a następnie uzyskane w ten sposób informacje ujawniał innym osobom, w tym członkom swojej najbliższej rodziny: B. i R. W., siostrze M. G. – M., konkubinie J. R., czym działał na szkodę D. W. oraz A. B.,

t.j. popełnienia czynu z art. 267§3 k.k. w zb. z art. 267§4 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Słupsku wyrokiem z dnia 6 marca 2023r., sygn. II K 1653/19 w miejsce czynu zarzuconego uznał, że oskarżony P. W. dopuścił się czynu polegającego na tym, że:

- w okresie od 31 grudnia 2015r. i nie później niż 11 stycznia 2016r. w D. P. założył urządzenie podsłuchowe w mieszkaniu przy ulicy [...] celem uzyskania informacji do której nie był uprawniony, poprzez nagranie wypowiedzi i zachowania się D. W., a następnie, w nieustalonym miejscu ujawnił uzyskaną w ten sposób informację swojemu pełnomocnikowi procesowemu w sprawie o rozwód prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Koszalinie pod sygnaturą akt [...], działając na szkodę D. W.,

to jest występku z art. 267§3 k.k. i art. 267§4 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Przyjmując, że społeczna szkodliwość tego czynu nie jest znaczna, Sąd ten, na podstawie art. 66§1 i §2 k.k. w zw. z art. 67§1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie w sprawie na okres próby wynoszący 2 lata.

Orzeczenie to zostało zaskarżone apelacjami Prokuratora Okręgowego w Szczecinie, obrońcy oskarżonego i oskarżycielki posiłkowej.

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2023r., wydanym w sprawie VI Ka 222/23, Sąd Okręgowy w Słupsku uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W dniu 15 grudnia 2023r. skargę od wyroku Sądu Odwoławczego złożył Prokurator Okręgowy w Szczecinie.

W skardze zarzucono:

- naruszenie art. 437§2 k.p.k. oraz art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 10 k.p.k., poprzez błędne uznanie przez Sąd Odwoławczy, iż w przedmiotowej sprawie brak jest wymaganego zezwolenia na ściganie oskarżonego, co skutkowało uznaniem przez tenże Sąd, że wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, w następstwie czego wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 6 marca 2023r., sygn. akt II K 1653/19, został uchylony, a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Słupsku, podczas gdy takie rozstrzygnięcie nie miało podstaw prawnych ani faktycznych, albowiem orzekający w tej sprawie Sąd I instancji nie był związany ani opisem czynu ani jego kwalifikacją prawną, a jedynie zdarzeniem w znaczeniu historycznym, mając tym samym uprawnienie do zmiany opisu czynu w zakresie czasu jego popełnienia, jak również oceny stanu faktycznego co do osób, którym ujawnione zostały uzyskane w sposób nielegalny informacje, z którego skorzystał orzekając w istocie w granicach skargi oskarżyciela, posiadającego stosowne zezwolenie Sądu Dyscyplinarnego na pociągnięcie P. W. do odpowiedzialności karnej.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sąd Okręgowy w Słupsku i przekazanie sprawy temu Sądowi Odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga prokuratora jest zasadna, gdyż wskazuje na błędną argumentację przedstawioną przez Sąd Odwoławczy, a mającą uzasadniać pogląd o wyjściu przez Sąd *meriti* poza zakres zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności oskarżonego.

Trudno zgodzić się z Sądem Okręgowym, że doprecyzowanie, iż nagranie zostało przekazane przez oskarżonego jego pełnomocnikowi procesowemu stanowiło wyjście poza granice skargi. Takie doprecyzowanie mieściło się w

granicach historycznych zarzucanego czynu. Przy czym wskazane w akcie oskarżenia konkretne osoby, którym oskarżony ujawnił to nagranie, nigdy nie stanowiły zamkniętego kręgu takich osób, wszak w zarzucie wprost wskazano, że nagranie ujawniono „*innym osobom, w tym*” wymienionym z nazwiska członkom najbliższej rodziny.

Tak więc zindywidualizowanie jeszcze jednej osoby, której oskarżony ujawnił posiadane nielegalnie informacje, nie wykraczało w żaden sposób poza granice skargi opisane w art. 17§1 pkt 9 k.p.k., jak i nie stanowiło wyjścia poza stosowne zezwolenie Sądu Dyscyplinarnego na pociągnięcie P. W. do odpowiedzialności karnej, a zatem nie stanowiło również, w świetle dyspozycji art. 437§2 k.p.k., podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Stąd zasadność wniesionej w niniejszej sprawie skargi.

Znacznie jednak istotniejszą dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy stała się inna kwestia. Sąd Okręgowy błędnie przyjmując zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 9 k.p.k., zastosował swoisty unik w stosunku do zarzutu, który obrona postawiła w swej apelacji. Zarzut ten bowiem nie odnosił się do braku skargi z art. 17§1 pkt 9 k.p.k., lecz braku wymaganego zezwolenia na ściganie z art. 17§1 pkt 10 k.p.k. Obrona zarzut ten odniosła do faktu, iż zezwolenie na ściganie oskarżonego, który chroniony jest immunitetem prokuratorskim, wydała Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego, a więc organ mający charakter sądu specjalnego nie znajdujący uzasadnienia ustrojowego w obowiązujących w tym zakresie przepisach prawnych, w tym przede wszystkim Konstytucji RP. Zasadniczym zatem problemem w niniejszej sprawie jest odpowiedź na pytanie, czy można przyjąć, że w stosunku do P. W. w ogóle zapadło prawomocne zezwolenie na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, wydane przez uprawniony do tego organ?

Przedstawiony zarzut z pewnością dotyczył kwestii znacznie dalej idącej niż brak skargi uprawnionego oskarżyciela związany z dookreśleniem kręgu osób, którym oskarżony ujawnił nielegalnie posiadane nagrania. Pomimo tego, kwestia ta w ogóle nie znalazła się w polu rozważań Sądu Odwoławczego, choć podniesiona została w apelacji obrony.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien ponownie rozpoznać zarzuty postawione w apelacjach, nie uchylając się od zajęcia stanowiska w powyżej przedstawionej kwestii.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[PGW]

[ał]